

[Hilmar Baunsgaard.]

økonomiske krise, så må man jo nok erkende, at det vigtigste i forliget er den langsigtede økonomiske politik, netop den, der går ud på at fastholde afdæmpningen af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet.

Vi har jo haft mange diskussioner i dette ting, hvor vi gang på gang har måttet konstatere, at Danmark har indtaget en førerstilling i Europa, ja, faktisk i den vestlige verden, i henseende til udvikling i pris- og omkostningsniveauet eller, hvis man vil, for den sags skyld i inflationsudviklingen.

En sådan førerstilling indtager Danmark ikke mere. I øjeblikket er vi nr. 2, men ikke i den forkerte ende, hvor vi plejer at befinde os, men i den rigtige ende, idet det blandt OECD-landene kun er Tyskland, der har en lavere inflationsrate end Danmark. Tyskland har den på godt 6 pct., Danmark har en årlig inflationsrate på mellem 8 og 9 pct., og tyr vi til den rekordende, hvor vi plejer at befinde os, så ser vi, at England i øjeblikket har én på 26 pct. Det er altså rimeligt at tale om, at der er sket en afdæmpning af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet, og det er indlysende, at opgaven er at fastholde denne afdæmpning.

Der er enighed mellem 5 partier omfattende 122 medlemmer, ikke i alle enkeltheder, det ville i øvrigt heller ikke være rigtigt, om der var en fastlæggelse af alle enkeltheder allerede i dag, uden kendskab til, hvordan udviklingen vil forme sig i det kommende år, men det, der er fælles for alle de 122, der står bag ved dette forlig, er en forpligtelse til at blive enige. Den forpligtelse hviler på alle, der stemmer for den forligsaftale, der her er tale om.

Jeg tror også, at med den usikkerhed, der kan være omkring mulighederne for at nå smertefrit frem til enighed om de ikke uvæsentlige enkeltheder, der hedder de kommende års finanspolitik og fastlæggelsen af 3 års periodens besparelser, så er der alligevel grund til endnu en gang at understrege, at netop dette, at 122 medlemmer står bagved, gør, at det er et forlig med perspektiver.

Jeg tror, at hvis vi her i dette hus vil være i stand til at fastholde og fortsætte den tendens til politisk sikkerhed, der ligger i dette forlig, så kan vi stå over for et vendepunkt, både økonomisk og politisk, i det

Danmark, som har været ude i en krise på begge områder.

Schlüter (KF):

Det er et stort forlig, som i dag er til sidste behandling. Det er stort, fordi det omfatter mange partier, og det er stort, fordi det omfatter mange penge. Det drejer sig i alt væsentligt om at anvende op mod 5 mia kr., som man ikke har, først og fremmest til midlertidige foranstaltninger. Der bliver tale om at strø gavmildt omkring sig med snørklede kunstige antiliberale tilskudsordninger og den midlertidige momsned sættelse, som ingen tror på vil løse noget varigt. Til gengæld får vi ikke de to vigtigste forbedringer, vi kunne have skabt. Den ene: en direkte lettelse af skatterne. Den anden: en varig og troværdig bedring af virksomhedernes produktionsvilkår.

Når derfor hr. Kjeld Olesen i slutningen af sin tale hævder, at forliget er en god ouverture til en fortsættelse med socialdemokratiets nye partiprogram, så må jeg frygte, at han har ret. Er sandheden ikke, at man nu anbringer landet i en situation, hvor vi ikke får råd til på liberal facon at tage imod den forbedring af konjunkturerne, vi alle venter på? Ved f. eks. at lægge næsten 1/2 mia kr. direkte statstilskud til byggeriet oven i de øvrige byggepolitiske foranstaltninger skaber man en situation, hvor det vil blive vanskeligt for eksporterhvervene at få den tilstrækkelige arbejdskraft til konkurrencedygtig pris, den dag vi atter på naturlig måde kan sætte eksporten i vejret. Ved at undlade at skabe rammen for eksakte besparelser i en tilstrækkelig målestok bringer man os i en situation, hvor statskassen får uoverskuelige problemer den dag, hvor gode konjunkturer kræver en normal finanspolitik med balance på statsregnskabet.

Derfor må jeg spørge forligspartierne: hvilke konkrete besparelser er der aftalt partierne imellem? Og hvordan vil man sikre besparelser i tilstrækkeligt omfang til igen at skabe balance på statsregnskabet, når der bliver behov derfor? Det kan ske snart. Vi mener, det er uforsvarligt, at man skyder problemerne ud og på denne måde sætter kikkerten for det blinde øje.

Måske kan man klare sig i længere tid end sædvanligt med en underbudgettering, men